

Римо, друже повсякденний
І в дозвілля час натхненний,
І в натхненний час труда,
Ти примовкла, зацімила;
Ах, невже ти, дзвінокрила,
Відлетіла без сліда?

А колись твій ніжний лепет
Присипляв сердечний трепет,
Муки втишував мої,
Ти сміялась, ти манила,
І вела від світу, мила,
В зачаровані краї.

Ти, було, мені вчувала,
Як дитина, доганяла
Мрію радісну сама;
З нею, вільна і ревнива,
Непокірна і лінива,
Сперечалась жартома.

Я з тобою побратався,
Скільки я разів скорявся
Жвавим пустощам твоїм,
Мов коханець без догани.
Добродушний і слухняний
В щасті й розпачі гіркім.

О коли б ти появилась,
Як на світі веселилась
Небожителів сім'я!
Ти б із нею проживала,
І божественно б сіяла
Слава сонячна твоя.

Взявши ліру голосисту,
Повістили б урочисто
Гезіод або Омір:
Якось Феб, пастух Адмета,
Стадо пас біля Тайгета,
Де шумить одвічний бір.

Він блукав у самотині,
Ні боги, ані богині,
Як Зевес їм заповів,
З ним не важились зустріться —
З богом ліри і цівниці,
З богом світла й мудрих слів.

В пам'ять давнього кохання
Всолодить його страждання
Мнемозіна прибула.
І дружина Аполлона
В тихім гаї Гелікона
Любу доню сповила.